

atter gode Navne, som garantere. Men hvem garantere de for? De garantere for en Direktør, Overretssagfører Hans Meyring, som er en af Detailhandlerbankens største Debitorer, paa hvem Detailhandlerbanken mener at skulle lide et stort Tab. Der staar atter en Mand, som er engageret i høj Grad i Byggeforetagender, og paa samme Tid har samme Mand en privat Bank for sig selv. Paa den Maade gaar det andre lignende saakaldte Banker. Jeg forstaar i Grundén ikke, hvorfor ikke enhver af os Rigsdagsmænd ogsaa skulde have sin lille Bank. Det kunde jo være en stor Behagelighed, og det kunde maaske sikre os vore Vælgeres Taknemmelighed i højere Grad, end vi have haft den i Forvejen.

Der har været talt om, at Statsgarantien skulde udstrækkes til Den sjællandske Bondestands Sparekasse, for, sige de Herrere, naar man dækker dem her inde i København, hvorfor skal man saa ikke ogsaa dække dem ude paa Landet? Jeg vil saa blot til de Herrers behagelige Efterretning fremstille, at de 4 nødlidende Bankers Aktiekapital var 42 Mill. Kr., og deraf ere 35 Mill. Kr. tabte. Det betyder det københavnske Tab i denne Sag foruden det Tab i Forretningslivet, at mange af Bankernes Forretningsforbindelser, som senere kunde være blevne gode Folk og klare sig, nu blive slaaede ihjel før Tiden og paa urigtig Maade.

Vender jeg mig nu fra vore Banker til vore Sparekasser, kan jeg ikke undgaa i denne Oversigt at omtale Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Det, som er det ejendommelige ved denne Kasse, hvad vi nu se bagefter, er den inderlige Sammenblanding af denne Sparekasses og Eksportforeningens Kasser. Jeg kan sige, at det ikke før har foreligget i dansk Erhvervsliv — der er overhovedet nu mange Ting, der ikke før have foreligget i dansk Erhvervsliv —, at to Kasser ere blevne i den Grad kørte sammen, og det har en hel Masse Mennesker vidst og ikke forundret sig over. Det er overhovedet mærkeligt, hvor lidt Folk, og navnlig i et saa nysgerrigt Folk som vi Danske, have forundret sig. Det andet, som volder Interesse ved denne Sparekasse rent teknisk set, er det falske Regnskab, som Bestyrelsen maatte kende, hvis overhovedet Bestyrelsen kendte noget, og som kendtes af den afgaaede Indenrigsminister og den afgaaede Konseilspræsident, idet der nemlig paa disse Regnskaber hverken var opført Nationalbankens eller senere Privatbankens Tilgodehavende.

Den højtærede Konseilspræsident talte om Støtten og talte atter med det Diplomati, som den højtærede Konseilspræsident bruger, og som i dette Tilfælde var rigtigt og anerkendelsesværdigt, idet før Tiden ingen kan sige noget bestemt derom, inden man er kommen til Bunds i denne Sag. Der er dog et Sted, hvor en Støtte vil være forsvarlig, nemlig overfor de 1½ Million, som sidst af Statskassen bleve laante til Sparekassen. Det staar nemlig for mig saaledes, at hvis det kan bevises, som jeg tror, det kan, at disse 1½ Million ikke ere komne Sparerne til gode, men enten ere brugte af Højesteretsadvokat Alberti til at dække en eller anden Gæld et eller andet Sted eller til at betale en Rate af med eller til at nedbringe en Banks Tilgodehavende — denne Bank kan i øvrigt ikke være Nationalbanken —, saa faar Staten et moralsk Ansvar. Hvis nemlig Sparerne slet ikke have faaet Gavn af disse 1½ Million, er der maaske en Analogislutning fra den Praksis, der ofte følges, at for en Embedsmands meget grove Forsømmelighed eller meget grove Misbrug hæfter moralsk Staten. Man kan ikke slaa det fast i al Almindelighed; men jeg mener, at her er der et Tilfælde, hvor der foreligger Tab, forvoldt ved et saadant Misgreb fra en Embedsmands Side. Det vil i øvrigt afhænge af Undersøgelsens Resultat, hvorvidt de 1½ Mill. Kr. kunne eftergives eller ej.

I denne Sammenhæng skal nævnes som Ting, der bør undersøges sammen med Alberti-Affæren, Biografteaterbevillingen og Lotteribeveillingen og endelig Vennemindgrundene og eventuelt det berømte hemmelige Konsortiums Tilbud om Garderhusarkasernen. Jeg anbefaler den ærede afgaaede Konseilspræsident at studere dette Punkt, det kan jo være, at han saa fandt, hvad man kalder „the missing link“ (det manglende Led). Det kunde være, jeg ved det ikke.

Men det er ikke blot denne Sparekasse, der er noget i Vejen med. Saa vidt jeg ved, har i den Tid, vi have haft den Glæde at have det ærede Medlem fra Frederikssund (Sigurd Berg) til Indenrigsminister, henvend en halv Snes Sparekasser haft alvorlige Uregelmæssigheder — hvorledes er det egentlig gaaet disse uheldige Formænd og Kasserere i de betrængte Sparekasser? Forleden faldt der langt om længe Dom i Thy over to Sparekassesvindlere. Den ene var Sagfører Vestergaard, han har været løsladt i lang Tid, og blandt hans Venner havde man den Mening, at man